

Publicerad 2013-10-20 22:32 av ellenheiman
du gör mig glad, tack för att jag får finnas i ditt liv

när de små sakerna ger de stora känslorna

så stod vi där
under skenet från bingoskylten
som växlade i blått och vitt ljus
det småregnade lite och din jacka var blöt
några bilar körde förbi
men för det mesta var det ganska tyst
du var också tyst och jag sa ingenting alls

jag tittade på träden som radade upp sig vid gångvägen
de hade tappat alla sina löv
jag tänkte att nu tar den där fina delen av hösten slut

det var inte så jättekallt, bara lite småkyligt
så när du stoppade händerna i fickorna antog jag
att du helt enkelt inte visste var du skulle göra av dem
"runt mig" ville jag säga, men jag sa som sagt ingenting alls

två tjejer kom skrattandes ut från Hemmakväll
men försvann snart bort
och deras röster blev uppslukade av kvällsmörkret
du tog upp en cigarett och tände den
det droppade från ett trasigt stuprör på andra sidan gatan

så stod vi där, bara stod
och tittade på varandra
ditt ansikte såg lite sorgset ut, nästan slitet
men i dina ögon fanns ett glitter som glimmade till
när du mötte min blick
jag kunde inte låta bli att le, och du drog sådär på munnen
som bara du kan

kanske tittade jag bort för att jag blev generad
kanske kände jag mig bara alldeles för lycklig i dina ögon
att jag inte vågade stanna kvar

så fnissade du till
och slängde cigaretten i en vattenpöl längs trottoarkanten
"du har löv i håret", sa du, "ett gult"

"det ska vara där", svarade jag, "lov is in the hair!"
sen skämdes jag för mitt brutalt dåliga skämt och tog bort lövet
men du skrattade till och skakade på huvudet
så fick jag den där känslan som ljudet av ditt skratt alltid för med sig
och igen kunde jag inte låta bli att le

jag tänkte att det är såhär det alltid borde vara
det är såhär vi alltid borde vara
två människor som möts mitt i livet
kanske på väg åt samma håll
kanske inte
men för en stund delar samma luft, blir blöta av samma regn
och stänker några minuter av lycka på varandra
en grå och mörk oktoberkväll

så tittar du bort mot övergångsstället och knycker på huvudet
sen tittar du på mig igen, med en glasklar blick
rakt in i mina ögon och ska just för att säga något
men innan du hinner öppna munnen så viskar jag
"jag med" och tar ett långsamt steg bakåt mot min port

du drar sådär på munnen igen och mimar ett "tack"
innan du vänder dig om och går

jag följer dig en sekund med blicken
och vänder sedan huvudet upp mot himlen
det har nästan slutat regna och där mellan molnen
kan man se stjärnorna lysa

jag står där och tycker lite synd om dem

stjärnorna

för även där de lyser som starkast
står de i skuggan av dig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ellenheiman med Poeter.se id #39414 innehar upphovsrätten